

Rouva Cornelian salaisuus

Helmi Kälvemark

– Nyt olemme perillä Celine, äiti sanoi.

Katsoin järkyttyneenä valtavaa harmaata ja synkkää taloa. Isin ja äidin piti lähteä työmatkalle loman aikana, niin minä sain sillä aikaa asua rouva Cornelian kanssa. Olin ollut siellä pari kertaa pienempänä mutta muistin että Cornelia oli hyvin tiukka ja ankara. Äiti on tuntenut hänet monta vuotta ja sanoo että häntä pitää kunnioittaa koska hän on niin vanha.

– Onko minun pakko viettää kesälomani tässä synkässä linnassa? kysyin äidiltä kun hän oli ottamassa matkalaukkua takakontista.

– Celine älä sano tuommoisia tyhmyyksiä ja sinä tiedät kyllä hyvin että meillä ei ole muuta vaihtoehtoa, äiti vastasi.

– Joo, joo, minä huokaisin.

Silloin huomasin että ulko-ovi liukui auki ja että Cornelian pää pilkisti esille.

– Tervetuloa Celine, hän sanoi happamalla äänellä.

– Kiitos, minä sanoin melkein kuiskaten.

Äiti ojensi minulle matkalaukun ja sulki takakontin luukun.

– Muista sitten käyttäytyä Celine, hän sanoi ja antoi minulle isot halit. Sitten hän lähti. Vilkutin äidille.

Astuin varovaisesti sisään pimeään eteiseen. En muistanut melkein mitään edellisestä kerrasta kun olin vierailulla. Huonekalut näyttivät olevan hyvin vanhoja ja seinällä roikkui tuijottava täytetty hirven pää jolla oli mustat lasiset silmät. Riisuuduin ulkovaatteeni ja roikutin ne naulakkoon.

– Tule niin näytän huoneesi, Cornelia sanoi.

Ja olin oikeassa että talo todella oli linna koska se tuntui ikuisuudelta kun viimein pääsin huoneeseeni käveltyä portaita ja käytäviä pitkin.

– Tässä on siis huoneesi. Saat levätä loppupäivän mutta huomenna saat sitten tehdä töitä. Äläkä mene toisiin huoneisiin nuuskimaan, Cornelia sanoi tiukalla äänellä.

Luuliko hän minua joksi Tuhkimoksi mietin itsekseni mutta vastasin silti:

– Kyllä rouva.

– Syömme sitten illallista vajan kahden tunnin päästä, Cornelia sanoi ja lähti.

Istuin sängyssä tuijottamassa taulua joka roikkui seinällä. Taulu esitti tyttöä. En pystynyt päättää jos tyttö oli surullinen tai iloinen, ehkä hän ei ollut kumpaakaan. Tyttö hymyili mutta silmissä oli surua. Tyttö muistutti jotenkin Corneliaa vähän. Minulla ei ollut mitään tekemistä. Tästä kesälomasta tulisi varmaan surkea kun en edes saa jättää huonettani mietin itsekseen. Selasin pari kirjaa jotka seisoivat kirjahyllystä ja menin ikkunan luokse katsomaan Pariisin kaupungin maisemaa.

– Ruoka on valmista! Kuulin Cornelian huutavan.

– Tullaan! Huusin vastaukseksi.

Olin ensin epävarma jos löytäisin mutta pääsin viimeinkin keittiöön. Hyvä tuoksu leijaili nenääni. Vastani kurni. Ruuaksi oli ranskalaisia perunoita, sellaiset paksut, ripeät ja hyvin sulatettu. Isin ja äidin ranskalaiset on aina ohkaiset ja mauttomat. Lisäksi oli kastiketta, lihaa ja lämmintä patonkia. Se oli oikein hyvää ja söin vatsani täyteen. Kiitin ruuasta ja vein astiani tiskipenkille.

– Kiva että tykkäsit ruuasta. Mene nyt nukkumaan, Cornelia sanoi minulle.

– Öitä, sanoin ja kipitin portaita ylös huoneeseen. Minua väsytti kauheasti. Harjasin hampaani ja menin nukkumaan. Yleensä minulla oli vaikeaa nukahtaa kun olin kotoa pois, mutta tällä kertaa nukahdin heti.

Heräsin kello kuudelta, otin pitkän lämpimän suihkun ja menin alas keittiöön. Cornelia istui jo pöydän ääressä kupillinen kahvia kädessään. Itse söin aamupalaksi croissantia ja join lämmintä kaakaota.

– Minä lähdän tänään kaupunkiin ostoksille. Toivoisin että petaat sänkysi, tiskaat astiat ja että imuroit eteisen sillä aikaa. Tulen kotiin joskus iltapäivällä, Cornelia sanoi.

– Okej, lupaan tehdä niin kuin sanot, vastasin.

Rouva Cornelia lähti vajan tunnin kulutta ja minä aloitin tekemään askareitani. Tein kaikki työni aika nopeasti ja söin lounaaksi eilisestä ruuasta jääneitä paloja. Nyt ajattelin ottaa pienen tutkimusmatkan tässä talossa ja katsoa jos löytäisin jotain jännittävää. Minä tiesin kyllä ihan hyvin että Cornelia oli kieltänyt minua menemään toisiin huoneisiin mutta olin niin utelias eikä Cornelia silti pystyisi tietää mitä olin tekeillä. Menin portaita ylös käytävään missä oli ovia joka

puolella. Kaikissa huoneissa oli vaan kirjahyllyjä ja muita tylsiä tavaroita. Sitten tulin vanhemman oven luo mutta se oli lukittu. Rupesin heti kuvittelemaan kaikkia vanhoja aarteita mitä Cornelia ehkä säilytti siellä. Minun oli pakko päästävä huoneeseen. Mutta ensin minun oli löydettävä avain.

Juoksin portaita alas ja seisahduin Cornelian makuhuoneen oven eteen. Astuin sisälle huoneeseen. Siellä oli iso sänky, vaatekaappi ja meikkipöytä. Aloitin ensin etsimällä yöpöydän laatikoista mutta en löytänyt mitään. Etsin myös meikkipöydän laatikoista ja pienistä rasioista mutta en millään saanut näkyäni avaimeen. Mutta silloin näin korutelineessä roikkuvan paksun ketjun jossa roikkui ruosteinen avain. Tunsin että tämä oli se oikea avain joka kertoisi minulle huoneen salaisuudet.

Tultuaan ylös huoneen eteen painon avaimenperän lukon sisään ja se avautui! Se oli vanha vintti täynnä tavaroita ja laatikoita. Lattia natisi jalkojen allani. Huoneen kulmassa seiso i iso peili. Kävelin peilin eteen ja säikähdyin hirveästi. Kuvittelinko minä? Sillä peilikuvassa seiso i minä mutta minulla oli harmaa tukka ja ryppyiset kasvot. Olin vanha mummo. Hankasin silmiäni ja katsoin taas peiliin. Siellä seiso i sama vanha mummo. Olinko tullut hulluksi? Ryntäsin ovesta ulos ja juoksin vessaan. Katsoin varovaisesti peiliin. Huokaisin helpotuksesta. Siellä oli tavallinen peilikuvani. Menin takaisin vinttiin mutta en uskaltanut mennä peilin eteen. Oliko se jotenkin noiduttu vaikka minä en kyllä uskonut sellaisiin ihmeisiin. Pöydällä makasi oikein tomuinen ja vanha kirja. Kirja oli niin tomuinen että otsikkoa ei yhtään näkynyt. Silitin sormella pois tomun ja kannessa luki paksuilla kultaisilla kirjaimilla ”Noidan käsikirja”. Avasin kirjan mutta kaikki sivut olivat ihan tyhjiä. Kirjan vieressä oli pieni rasia. Avasin rasian ja se oli täynnä värikkäitä karamelleja.

Cornelia ei varmaankaan huomaisi jos ottaisin yhden pienen karamellin, ajattelin itsekseni.

Otin pois paperin karkista ja pistin sen suuhun. Makua oli melkein mahdotonta kuvitella. Ensin se maistui lämpimälle omenapiirakalle kylmän vaniljakastikkeen kanssa, sitten se maistui makealle brownille ja lopuksi kirpeille karkeille. Se, joka oli ihmeellistä, oli, että kaikki nämä maut olivat lempimakeisiani. Silti ne olivat yhdessä hyvä kombinaatio ja maistuivat hyvältä.

Silloin tulin ajatelleeksi että olin ihan unohtanut ajan. Katsoin rannekelloani ja kello oli jo puoli neljä. Rouva Cornelia voisi tulla millä hetkellä vaan. Otin yhden karamellin kämmeneeni, lukitsin oven ja menin kovaa vauhtia alas. Menin makuhuoneeseen ja panin avaimen roikkumaan takaisin korutelineeseen. Huokaisin helpottuneena. Puhelin rupesi soimaan ja menin vastaamaan.

– Moi kultaseni, äiti täällä.

– Hei äiti, vastasin.

– Ajattelin vain että jos et todella halua olla Cornelian luona niin me isin kanssa löydettiin oikein halvat lennot tänne Intiaan.

Mietin. Haluaisinko minä lähteä yksin lentokoneella monta tuntia Intiaan missä isi ja äiti vaan tekisivät töitä päivät pitkät, tai haluaisinko vielä olla Cornelian kanssa. Ajattelin ihanaa ruokaa ja salaista huonetta. Kaikkea tavaroita mitä löytäisin.

– Celine, oletko vielä siellä? äiti kysyi.

– Olen. Haluaisin ehkä sittenkin jäädä Cornelian luokse. Ei hän niin kamala ole, vastasin.

– Kiva kuulla että viihdyt! Soitellaan sitten, heippa!

– Heippa äiti! vastasin.

Samalla hetkellä ulko-ovi avautui ja Cornelian ääni kuului.

Istuimme hiljaa pöydän ääressä syömässä illallista. Söin valmiiksi nopeasti.

– Saanko mennä pöydästä? kysyin varovaisesti.

– Odota vain, Cornelia sanoi ja ojensi minulle viiden euron setelin.

– Oi, kiitos ei sinun olisi tarvinnut, minä sanoin.

– No, sinä teit työsi niin hyvin, niin tässä on sitten vähän viikkorahaa. Voit nyt mennä jos haluat, Cornelia sanoi.

– Kiitos, vastasin.

Rouva Cornelia ei ollutkaan niin tiukka kun olin kuvitellut, minä mietin samalla kun menin portaita ylös.

Tällä kertaa minulla oli vaikeampaa nukahtaa. Ajattelin sitä noidan käsikirjaa jonka löysin huoneesta. Oliko Cornelialla vaan joku vähän erikoinen harrastus missä hän keräili epätavallisia esineitä tai voisiko hän jotenkin olla noita? Noidat eivät ehkä olleet vaan satuolentoja jotka olivat mukana saduissa. Niitä ehkä oli oikeasti olemassa. Sitten silmäni hitaasti sulkeutuivat ja minä nukahdin.

Aamulla heräsin vasta kello yhdeksältä. Menin alas keittiöön ja rouva Cornelia istui niin kuin tavallisesti jo pöydän ääressä.

– Pärjäätkö tänäänkin olemaan vähän aikaa yksin, koska minun pitäisi mennä kaupungille taas hakemaan pakettia.

– Pärjään erinomaisesti! minä melkein huusin ulos iloisella äänellä.

Kun Cornelia lähtenyt, menin hänen makuhuoneeseen, otin avaimen ja juoksin ylös portaita oven eteen. Avasin oven ja astuin sisälle. Otin rasiasta taas uuden karamellin ja pistin suuhuni.

Sitä mitä Celine ei kuullut, oli kun ulko-ovi avautui alhaalla. Se oli Cornelia joka oli unohtanut laukkunsa. Hän meni makuhuoneeseensa ja otti laukun sängyn päältä kun hän huomasi että avain ei roikkunut telineessään. Hän hiipi portaita ylös ja seisahtui oven luo. Hän näki Celineen syömässä toivekaramellejansa.

– Celine! cornelia sanoi oikein vihaisella ja uhkaavalla äänellä.

Minä käännyin ja katsoin kauhuissaan Corneliaa.

– Voin kyllä selittää, sanoin vapisevalla äänellä.

Kuultuaan kaiken Cornelia huokaisi.

– Tiesin että tämä loppuisi näin. Mutta ymmärräthän että et voi vaan mennä tutkimaan ja ottamaan toisen ihmisen yksityisiä tavaroita, Cornelia sanoi ankaralla äänellä.

– Tiedän että tein väärin ja olen hyvin pahoillani, sanoin surullisella äänellä.

– Et saa sitten kertoa kenellekään niistä asioista jotka näit. Se on hyvin tärkeää, Cornelia sanoi.

– Lupaan, etten kerro kenellekään, sanoin päättäväisesti.

– Mutta en oikein ymmärrä vielä... oletko sinä siis noita, uskalsin päästää ulos.

– En oikeastaan saisi kertoa tätä, mutta olen kyllä noita, ja niitä on olemassa tuhansia koko maailmassa. Pahoja ja hyviä. Mutta en minä ole mikään paha noita, Cornelia sanoi, huomauttaen miten pelästynyt olin.

– Sinä siis osaat taikoa, kysyin innostuneena.

– Totta kai, Cornelia sanoi, ja teki kädellään liikkeen.

Yhtäkkiä kukkamaljakko, joka seiso i pöydällä, leijailikin ilmassa.

- Miten sinä teit tuon?

Hymy pilkisti esiin Cornelian huulilla.

- Mutta en minä taio niin paljon enää, hän sanoi sitten synkällä äänellä.

- Miksi ei, minä kysyin.

- No, minulla oli tytär, jota opetin taikomaan. Yhtenä päivänä kun olin poissa kotoa, hän löysi Noidan käsikirjan ja luki vaarallisen taian, mitä en mielellään halua kertoa. Hän käytti vahingossa taikaa itseensä ja kuoli siihen.

- Oi, olen pahoillani.

Sen jälkeen en ole uskaltanut taikoa niin paljon, Cornelia jatkoi.

- Taulu joka roikkuu huoneessani, onko se tyttö sinun tyttäresi?

- On se minun rakas tyttäreni, Cornelia vastasi.

- Voiko oppia taikomaan, vaikka ei ole noita?

- Ihmisellä ei ole noidan verta, mutta jos harjoittelee paljon, niin ihminen voi oppia helpompia taikoja.

- Voitko opettaa minua, kysyin.

Cornelia istui hiljaa vähän aikaa ja mietti.

- No miksi ei, hän vastasi lopulta.

Hymy ilmestyi huulilleni.

Sen jälkeen Celine tuli lomalla aina Cornelian luo, ja Cornelia opetti häntä taikomaan. Parin vuoden päästä Celine oli jo oppinut paljon. Ehkä ihmisten ja noitien maailmat voisivat kohdata jonkun ajan päästä.